

વૃદ્ધસંહિતા

ઘરમાં ને ઘરમાં પૂરાઈ રહેવાનું સુખ
સાથે ને સાથે રહેવાનું સુખ
થોડુંક થોડુંક સાંભળવાનું સુખ
થોડુંક થોડુંક ઝાંખુપાખું જોવાનું સુખ
થોડુંક થોડુંક ચાલવાનું સુખ
થોડુંક થોડુંક લંગડાવાનું સુખ
થોડુંક થોડુંક ધ્રૂજવાનું સુખ
થોડુંક થોડુંક દાંત વગર જમવાનું સુખ
થોડુંક થોડુંક અલપઝલપ ઊંઘવાનું સુખ
થોડુંક થોડુંક યાદ આવવાનું સુખ
થોડુંક થોડુંક ભૂલી જવાનું સુખ
થોડુંક થોડુંક વાંચવાનું સુખ
થોડુંક થોડુંક વિચારવાનું સુખ
થોડુંક થોડુંક લખવાનું સુખ
થોડુંક થોડુંક મરવાનું સુખ
થોડુંક થોડુંક જીવવાનું સુખ
ઝાઝું ઉવે ન રળિયામણું
બધું જ થોડું થોડું
થોડામાં ઝાઝેરો આનંદ.

पेड द्याया

कुं वरुश तो पडद्या, कुं शुं करीश ?
पाराशी गितका लेवयो
पाराशी मयो देवयो
कुं वरुश तो पडद्या, कुं शुं करीश ?

भारामां कुं रणे मनायो
पाराभां कुं रणे सवायो
कुं वरुश तो पडद्या, कुं शुं करीश ?

जन्मालो कुं सुधो सुधतो
जन्मारे तो वरुश शरता
कुं वरुश तो पडद्या, कुं शुं करीश ?

इहे वरुश धे बुं कुं मारो ?
डे पधी वरुश कुं कुं तारो ?
कुं वरुश तो पडद्या, कुं शुं करीश ?

परी संग सदा लेवानु .
सुधी उरुश कुं मने मोवावु
कुं वरुश तो पडद्या कुं शुं करीश ?

केरु उरीश ? तो पडद्या, कुं सुधो वरुश !

પડછાયો

હું જઈશ તો પડછાયા, તું શું કરીશ?

મારાથી નિતનો હેવાયો

મારાથી એવો ટેવાયો

હું જઈશ તો પડછાયા, તું શું કરીશ?

મારામાં તું રહે સમાયો

મારામાં તું રહે સવાયો

હું જઈશ તો પડછાયા, તું શું કરીશ?

અજવાળે તું ફૂલ્યો ફૂલાતો

અંધારે તો સોડ ભરાતો

હું જઈશ તો પડછાયા, તું શું કરીશ?

કહે જનક છે શું તું મારો?

કે પછી જનક છું હું તારો?

હું જઈશ તો પડછાયા, તું શું કરીશ?

મારી સંગ સદા હોવાનું

સહી શકશે તું મને ખોવાનું

હું જઈશ તો પડછાયા, તું શું કરીશ?

કેંક કહીશ? તો પડછાયા, હું સુખે જઈશ!

પહેલી યાત્રા

ફરી ક્યારેય અહીં પાછા નથી આવવાનું,
એ વાત ચોક્કસ છે.

હા, હજી એ ચોક્કસ નથી કે ક્યાં જવાનું છે!
સાથે કાંઈ લઈ જવાનું પણ નથી.

બિલકુલ ના છે!

ત્યારે બીજું કરી પણ શું શકાય?

પડશે એવા દેવાશે, આગે આગે ગોરખ જાગે

કદાચ તેથી જ હું સાવ હળવો ફૂલ છું.

ભાર વગરની આ યાત્રાનો આનંદ જ કંઈ ઓર છે.

કોઈ તિથિ નહીં

કોઈ તારીખ નહીં

કોઈ ચોઘડિયું નહીં

બસ, નીકળી પડવાનું

ન કોઈ યોજના

ન કોઈ નકશો

ન ચિઠ્ઠીપાટી

ન વાટખર્ચી

કોઈ આંગળીના ઇશારે કહેશે કે ચાલો

એટલે ગંગાનો એક ઘૂંટ લઈ

મોંમા તુલસીનું પાન દબાવી

ફૂલોના ગજરા ને સફેદ વસ્ત્રો ફરકાવતાં

બસ ચાલી નિકળવાનું.

વાહ રે વાહ

આવી બોજ વગરની તો

આ કદાચ મારી પહેલી યાત્રા હશે!

ખબરદાર!

ભલા માણસ

તને મારી પરાગરજથી શરદી ખાંસી અસ્થમા થાય છે!

એટલે એવું માનીને

તેં મારું સદા નિકંદન કાઢવાનો નિર્ણય કર્યો છે.

જલદી જલદી ઊંચે ઊંચે વધી વધીને

વહેલો વહેલો છાંયો

તારા રસ્તા પર પાથરું એ મારો ગુનો?

તારા રસ્તાની શોભા વધારી

ખડેપગે લીલાછમ રહી

તને પ્રસન્નતા આપ્યા કરું એ મારો ગુનો?

અને હવે તારા નાના સરખા વહેમે

હું નઠારું બની ગયું?

હું તારું સ્વાસ્થ્ય બગાડું છું?

હું તારું ભૂગર્ભજળ શોષું છું?

તારી ગટરલાઇનને નુક્સાન પહોંચાડું છું?

તારી કમ્પાઉન્ડ વોલને તોડી પાડું છું?

ભલા માણસ, ક્યાં મને ઉછેરવું અને ક્યાં ન ઉછેરવું

એની તો તને ગતાગમ નથી

તું મને ગમે ત્યાં વાવે અને વાપરે

એમાંય મારો વાંક?

વસંતઋતુમાં પરાગરજ ઉડાડવામાં

ક્યાં વૃક્ષો બાકાત રહે છે?

પરાગરજ તો અમારો પ્રાણ છે

તું મારી પરાગરજને વગોવે છે?